ANDERS

Leesexemplaar

Leesexemplaar

DIANE BROECKHOVEN

# ANDERS

wablieft
klare taal, goed verhaal

PELCKMANS

Leesexemplaar

Leesexemplaar

## MEI

Meneer Koen bladert in zijn boek. Daarna legt hij het met een plof op zijn tafel.
'Vandaag gaan we verder met de tekst op bladzijde 40', zegt hij.
Niemand luistert. De leerlingen mopperen en praten door elkaar. Hij herhaalt zijn woorden. Luid en duidelijk.
'Vandaag ... gaan ... we ... verder ...'
Ieder woord spreekt hij apart uit. Tot het eindelijk stil wordt.

Het is maandag en het regent. Loes zucht. Ze is niet de enige. Ze zijn met meer dan twintig leerlingen in klas 6B. Ze zuchten allemaal. Het weekend zit nog in hun lichaam. Ze hebben te weinig geslapen. Ze hebben er geen zin in. Ze zijn moe. Ze vinden school saai. De hele ochtend op een stoel zitten, teksten lezen, vragen beantwoorden, lijsten maken, doorgaan waar ze gebleven zijn. Altijd hetzelfde.

Leesexemplaar

Loes telt hoeveel schooldagen er nog zijn voor de zomervakantie. Het zijn er 38. Plus de weekends. In juni is haar middelbare schooltijd voorbij. Over en uit. Voorgoed. Dan begint het echte leven. Ze zal nog even volhouden. Ze moet wel. Het einde is in zicht. Ze heeft er zo genoeg van. Ze verlangt naar avontuur. Naar volwassen en zelfstandig zijn. Het leven ontdekken. Haar eigen weg zoeken. Misschien een grote liefde beleven.

'Jullie krijgen een half uur. We werken in stilte. Daarna bespreken we de tekst met de klas.'
Meneer Koen fluistert het bijna. Soms is dat zijn aanpak: als hij fluistert, moet je extra goed luisteren. Het werkt. Hij stelt de wekker van zijn telefoon in en legt hem naast het boek.
'En nog iets', zegt hij, nu weer luider. 'Straks krijgen we een nieuwe leerling in de klas. Wees een beetje aardig zodat hij zich welkom voelt.'

Leesexemplaar

Hij, denkt Loes. Een jongen dus. Misschien is hij wel heel leuk. Of heel knap. Maar hij kan ook een klier zijn of een pestkop, zoals sommige andere jongens. Wat maakt het ook uit: nog 38 lesdagen en daarna bestaat hun klas niet meer. Dan vliegen ze alle richtingen uit, ieder voor zich maar niet meer samen. Dan gaat Loes studeren of reizen of werken. Ze weet nog niet precies wat ze gaat doen. Maar de wereld zal aan haar voeten liggen. Voor minder doet ze het niet. Misschien moet ze eerst dat kinderachtige 'Loes' veranderen in haar echte naam: Louise.

Net voor het half uur om is, wordt er op de deur van de klas geklopt. De stilte breekt in scherven. De directeur stapt binnen. Hij knikt goedkeurend naar Meneer Koen.
'Wat een rust hier. Hoe heb je dat voor elkaar gekregen? Heb je ze een ijsje beloofd?' lacht hij.
Een antwoord verwacht hij niet.
'Mag ik jullie voorstellen aan ...'
Met een zwaai wijst hij naar de lange jongen die bij de deur staat.

‘Stel je zelf maar even voor, jongeman, want ik moet ervandoor. Er wacht iemand op me.’ Hij draait zich om en verdwijnt alweer naar zijn kantoor.
‘We werken de oefening dadelijk af maar luisteren nu even naar Anders. En met luisteren bedoel ik: luisteren. Ons half uur stilte is nog niet om’, zegt Meneer Koen streng.
‘Ik heet dus Anders’, zegt de jongen.
‘Anders dan wie?’ vraagt Eefje. Ze zit op de eerste rij.
‘Gewoon: Anders’, herhaalt hij.
Hij klinkt zelfverzekerd. Het is vast niet de eerste keer dat hij zijn naam moet uitleggen.
‘Welkom, Anders’, zegt Meneer Koen. ‘Het zal niet makkelijk voor je zijn: instromen in een klas zo op het einde van het schooljaar.’
‘Hij is vast van zijn vorige school geschopt’, roept Ilyas.
‘Toch niet. Ik ben verhuisd’, antwoordt Anders rustig. Hij kijkt Ilyas strak aan. Dat is genoeg om hem het zwijgen op te leggen.
‘Ik wist niet dat Anders een naam was. Het klinkt niet als een naam’, merkt Hannah



Leesexemplaar

op, meer tegen haar vriendin Else dan tegen hem.
'Het is een andere vorm van de naam Andreas', legt Anders uit. 'Het is een Scandinavische naam.'
'Kom je daar vandaan?' vraagt Eefje.
'Mijn moeder was een Deense', antwoordt Anders zacht.
'Ik stel voor dat we nu eerst de oefening afmaken', onderbreekt Meneer Koen hen. 'In de pauze kunnen jullie verder met elkaar kennismaken. Anders, ga maar achteraan zitten en probeer een beetje te volgen.'
Opgelucht begeeft de nieuweling zich naar de lege tafel achterin de klas, vlak bij de plek van Loes. Hij zet zijn rugzak tegen een stoelpoot en gaat zitten. Een beetje verloren kijkt hij om zich heen. Loes knikt even naar hem. Ze ziet dat hij het merkt. Maar hij knikt niet terug. Hij kijkt strak naar het boek dat Meneer Koen hem gegeven heeft.

Terwijl ze de oefening zin voor zin samen doornemen, kijkt Loes af en toe stiekem naar Anders. Hij ziet er heel anders uit dan

de andere jongens in de klas. Die lijken allemaal op elkaar met hun verkleurde jeans, een T-shirt met de naam van een rockster erop, een blauwe of zwarte hoodie, afgetrapte sneakers. Ze hebben pukkels op hun voorhoofd en te veel gel in hun haar. Ze ruiken naar de sigaretten die ze stiekem roken of naar kleren die ze al een paar dagen dragen.

Anders ziet er piekfijn uit. Hij draagt een zwart overhemd en zwarte jeans met daaronder glimmend bruine schoenen. Welke 17-jarige draagt er nu een overhemd en gepoetste schoenen? Of is hij ouder? Hij zou ook 18 of 19 kunnen zijn. Misschien is hij een zittenblijver? Zijn haar is helblond met een oranje gloed, alsof de zon op zijn hoofd schijnt. Hij heeft een heel lichte huid. Zijn ogen zijn iets tussen grijs en blauw in.
'Blijf je wel bij de les, Loes?' Meneer Koen glimlacht. 'Lees jij de laatste zin maar voor. Daarna ronden we af.'
Ze voelt zich betrapt en doet wat Meneer Koen vraagt.